

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/147/2015
Identifikačné číslo spisu:	6112226484
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6112226484.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Y. S., so sídlom C., zastúpeného JUDr. Zuzanou Bejdovou, advokátkou so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 30, proti žalovaným 1/ Ing. R. C., bývajúcim v F. a 2/ L. C., bývajúcim v F., obaja zastúpení AK Lion Law Partners, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského 14A, o určení neúčinnosti kúpnej zmluvy, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 14 C 342/2012, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. augusta 2014 sp.zn.13 Co 1160/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia v sume 46,76 € na účet JUDr. Zuzany Bejdovej, advokátky v Banskej Bystrici, Skuteckého 30, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica uznesením z 26. novembra 2013 č.k. 14 C 342/2012-99 prerušil konanie podľa § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. v znení noviel o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V odôvodnení uviedol, že žalobca žiadal, aby súd určil, že právny úkon, ktorý urobil jeho dlžník obchodná spoločnosť ZEMPRA BB, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, a to uzavretie kúpnej zmluvy ako predávajúci so žalovanými 1/ a 2/ ako kupujúcimi o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, je voči žalobcovi právne neúčinná. Žalovaní 1/ a 2/ žiadali, aby súd konanie prerušil z dôvodu, že na majetok obchodnej spoločnosti ZEMPRA BB, s.r.o., bol podaný návrh na vyhlásenie konkurzu. Súd prvého stupňa mal z predloženého uznesenia č.k. 1K/2/2013-49 z 20. februára 2013 za preukázané, že na majetok dlžníka bol vyhlásený konkurz. Za správcu konkurznej podstaty bola ustanovená Mgr. E. M.. Veritelia boli vyzvaní, aby prihlásili svoje pohľadávky v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu. Z písomnej odpovede správkyne konkurznej podstaty, ktorá došla súdu 18. októbra 2013, súd prvého stupňa zistil, že správkyňa konkurznej podstaty zatiaľ z pozície svojej funkcie nepodala žalobu o odporovateľnosť právneho úkonu. Žalobca žiadal v konaní pokračovať, pretože účastníkom procesného konania nie je dlžník žalobcu, ale podľa § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka je účastníkom konania ten, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech. Súd prvého stupňa konštatoval, že v procesnom súdnom konaní (14C/342/2012) je predmetom konania vyhlásenie

neúčinnosti právneho úkonu dlžníka žalobcu, ktorý sa v priebehu konania stal úpadcom (uznesenie č.k. 1K/2/2013-49 z 20. februára 2013 a vyhlásenie v obchodnom vestníku) a preto rozhodol tak, že prerušil konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcu uznesením z 19. augusta 2014 sp.zn. 13 Co 1160/2013 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že návrh na prerušenie konania zamietol. V odôvodnení poznamenal, že v súdnej veci sa žalobca domáha určenia neúčinnosti kúpnej zmluvy. Uviedol, že ochranu veriteľovi pred úkonmi jeho dlžníka, ktorými by „ukracoval uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky“ zabezpečuje najmä inštitút odporovateľnosti právnym úkonom (§ 42a, § 42b OZ). Aktívne legitimovaný na podanie odporovacej žaloby je veriteľ, ktorý má v čase rozhodovania súdu voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku a pasívne legitimovaný na základe odporovacej žaloby je osoba, v prospech ktorej sa právny úkon urobil, alebo ktorej z takéhoto úkonu vznikol prospech. Ako pasívne legitimovaný neprichádza do úvahy dlžník; tento môže prípadne vystupovať ako vedľajší účastník v spore na strane žalovaného. Ten, kto na základe odporovateľného právneho úkonu nadobudol vlastníctvo k veci, zostáva jej vlastníkom aj vtedy, keď veriteľ právnemu úkonu úspešne odporoval. Neúčinnosť tohto právneho úkonu voči úspešnému veriteľovi sa prejaví tak, že ten môže na uspokojenie svojej vymáhateľnej pohľadávky navrhnúť napr. nariadenie výkonu rozhodnutia predajom tejto veci (na exekúciu) tak ako keby k zmene jej vlastníctva nebolo došlo, ako keby vec bola naďalej vo vlastníctve dlžníka. Odvolací súd na základe uvedeného konštatoval, že v súdnej veci nebol dôvod prerušiť konanie z titulu, že na majetok pôvodného dlžníka bol vyhlásený konkurz, pretože pôvodný dlžník nie je vlastníkom nehnuteľnosti. Ak žalobca bude s úspechom právnemu úkonu odporovať, neúčinnosť tohto úkonu sa prejaví tak, že veriteľ môže uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku na žalovaných. Potom pre právne posúdenie veci nie je podstatné, či na majetok pôvodného dlžníka bol vyhlásený konkurz.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 1/ a 2/, ktorého prípustnosť odôvodňovali ustanovením § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., teda že napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa názoru dovolateľov bol daný dôvod na prerušenie konania tým, že na spol. ZEMPRA BB, s.r.o. ktorá bola pôvodným vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy napadnutej žalobou o určenie neúčinnosti právneho úkonu, bol vyhlásený konkurz. Uviedli, že odvolací súd vôbec neprihliadol na osobitnú právnu úpravu odporovateľnosti právnych úkonov obsiahnutú v zákone č. 7/2005 Z.z., v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil. Poznamenali, že nesprávnym je aj právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého pre právne posúdenie veci nie je podstatné či na majetok pôvodného dlžníka bol vyhlásený konkurz, keďže predmetné nehnuteľnosti už nie sú majetkom spol. ZEMPRA BB, ale dovolateľov. Mali za to, že odvolací súd v napadnutom uznesení nevykonal ústavne súladný výklad aplikovaných právnych noriem, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie zmatečné a nesprávne. Navrhli, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil a konanie prerušil.

Žalobca navrhol dovolanie žalovaných 1/ a 2/ zamietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 239 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

Podľa § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd sa obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na to dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k vade konania v zmysle § 237 O.s.p. O takú vadu ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady konania uvedené v § 237 písm.

a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolatelia nenamietali a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva. Dovolací súd sa zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súdoch nižších stupňov nevyskytol procesný nedostatok, ktorý by vykazoval znaky tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Ani vada tejto povahy nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní nevyšla najavo.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľom odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia; zákonné požiadavky na odôvodnenie uznesení vyplývajú z § 167 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí ale disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08). Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom uviedol, prečo v súdnej veci nebol dôvod prerušiť konanie z titulu, že na majetok pôvodného dlžníka bol vyhlásený konkurz, pretože pôvodný dlžník nie je vlastníkom nehnuteľnosti. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na závery vyplývajúce z uznesení ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 115/03 a II. ÚS 78/05, podľa ktorých súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na všetky námietky alebo argumenty v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú určujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v dovolacom konaní. Za tohto stavu nemožno za opodstatnenú považovať námietku žalovaných 1/ a 2/, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné.

Žalovaní 1/ a 2/ v dovolaní uplatnili dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. tvrdiac, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V danom prípade bol predmetom konania návrh na určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy. V priebehu konania žiadali žalovaní 1/ a 2/, aby súd prvého stupňa prerušil konanie z dôvodu, že na majetok obchodnej spoločnosti ZEMPRA BB, s.r.o. bol podaný návrh na vyhlásenie konkurzu. Súd prvého stupňa uznesením z 26. novembra 2013 prerušil konanie podľa § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. Na odvolanie žalobcu krajský súd uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh na prerušenie konania zamietol.

Dovolatelia v dovolaní spochybnili právny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého nebol dôvod prerušiť konanie z titulu, že na majetok pôvodného dlžníka bol vyhlásený konkurz, pretože pôvodný dlžník nie je vlastníkom nehnuteľnosti.

Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. platí, že ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu úpadcovi. Lehoty v týchto konaniach ustanovené alebo určené počas prerušenia týchto konaní neplynú. Na účastníkov konania, ktorí vystupujú na strane úpadcu, prerušenie konania pôsobí, len ak ide o

nerozlučné spoločenstvo alebo o vedľajšie účastníctvo.

Podľa § 57 ods. 1 prvej vety zákona č. 7/2005 Z.z. právne úkony týkajúce sa majetku dlžníka sú v konkurze voči veriteľom neúčinné, ak im správca alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky podľa tohto zákona odporuje.

Odporovateľnosť v konkurze je možné uplatňovať najskôr po vyhlásení konkurzu. To vyplýva z vecnej legitímácie, ktorú má správca a veriteľ, ktorý si prihlásil pohľadávku. Pred vyhlásením konkurzu môže veriteľ podať odporovaciu žalobu a môže sa domáhať právnej neúčinnosti právnych úkonov podľa § 42a Občianskeho zákonníka. Vyhlásením konkurzu sa toto konanie prerušuje, ak sa týka majetku podliehajúceho konkurzu (viď Zákon o konkurze a reštrukturalizácii, Komentár, 1. Vydanie 2012, Doc. JUDr. Milan Ďurica, PhD., C.H.BECK, str. 439).

Ak ide o neúčinný právny úkon týkajúci sa veci, práva alebo inej majetkovej hodnoty prevedenej z majetku dlžníka, sú tí, voči ktorým sa právo odporovať právnomu úkonu uplatnilo, povinní spoločne a nerozdielne poskytnúť do dotknutej podstaty peňažnú náhradu za túto vec, právo alebo inú majetkovú hodnotu; ak sa však u niektorého z nich táto vec, právo alebo majetková hodnota nachádza, možno sa od nich namiesto peňažnej náhrady domáhať vydania tejto veci, práva alebo inej majetkovej hodnoty. Proti tomu, voči komu sa právo odporovať právnomu úkonu uplatnilo, možno uplatniť vždy len toľko, koľko sa v dôsledku neúčinného právneho úkonu naň previedlo (§ 63 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z.). Ten kto od dlžníka nadobudne vlastníctvo k veci, právu alebo majetkovej hodnote, nestráca ho ani v prípade, ak veriteľ právnomu úkonu dlžníka úspešne odporoval [viď tiež R (SR) 88/2001].

Podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

Odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať (odsek 2 citovaného ustanovenia).

Odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a a) osobou jemu blízkou (§ 116 a 117), b) právnickou osobou, v ktorej má dlžník alebo osoba uvedená v písmene a) majetkovú účasť aspoň 10% v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon, c) právnickou osobou, v ktorej je dlžník alebo osoba uvedená v písmene a) štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu, prokuristom alebo likvidátorom, d) právnickou osobou, v ktorej má osoba uvedená v písmene c) majetkovú účasť aspoň 34% v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon, alebo ktorý dlžník urobil v uvedenom čase v prospech osôb uvedených v písmenách a), b), c) alebo d); to však neplatí, ak druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa (odsek 3 citovaného ustanovenia).

Podľa § 42b ods. 1 Občianskeho zákonníka právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou. Podľa odseku 2 právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

Podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

Aktívna legitímácia v konaní o neúčinnosti právneho úkonu prislúcha ktorémukoľvek veriteľovi, ktorý bol ukrátený napadnutým právnym úkonom, za predpokladu, že má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku. Pasívnu legitímáciu v konaní, predmetom ktorého je odporovateľný právny úkon, má ten, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech (viď Občiansky zákonník, Stručný komentár, Tretie, doplnené a prepracované vydanie, Prof. JUDr. Peter Vojčík, CSc., IURA EDITION, str. 153).

Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd dovolaním napadnuté uznesenie správne založil na závere, že nie sú dané podmienky pre prerušenie konania v zmysle § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. Nie je mu možné vytýkať nesprávne právne posúdenie predmetnej právnej otázky. Odvolací súd správne uviedol, že ako pasívne legitimovaný neprichádza do úvahy dlžník, teda spoločnosť ZEMPRA BB, s.r.o., na ktorú bol

vyhlásený konkurz; tento môže prípadne vystupovať ako vedľajší účastník v spore na strane žalovaného. Dovolací súd poznamenáva, že ak by veriteľ (žalobca) pred vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka odporovacou žalobou vtiahol do konania aj dlžníka ako ďalšieho žalovaného, potom by vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka spôsobilo prerušenie konania vo vzťahu k tomuto žalovanému (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 11. februára 2009, sp.zn. 30 Cdo 2975/2006). Odvolací súd správne posúdil, že ten, kto na základe odporovateľného právneho úkonu nadobudol vlastníctvo k veci, zostáva jej vlastníkom aj vtedy, keď veriteľ právnomu úkonu úspešne odporoval. Pokiaľ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a návrh na prerušenie konania zamietol, vyvodil tak zo správneho právneho posúdenia jediný možný dôsledok.

So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté vadou konania uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. a ani ďalšie dovolacie dôvody uvádzané v dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) nie sú dané, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozhodnutiu odvolacieho súdu zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p.

Žalovaní 1/ a 2/ neboli v dovolacom konaní úspešní. Právo na náhradu trov konania vzniklo žalobcovi, ani neboli zistené žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 150 O.s.p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčísliť. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 23. októbra 2014 [§ 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/, kde jeden úkon právnej služby činí 61,85 € znížený o 1/2 v zmysle ustanovenia § 13a ods. 2 písm. b/ aj s poukazom na ustanovenie § 13a ods. 5, ktorá činí 30,93 €, k tomu náhrada na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 1 vyhlášky) vo výške 8,04 € a DPH z odmeny a náhrady výdavkov vo výške 7,79 €, čo predstavuje spolu 46,76 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.